

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **L. R.**, bytem, zast. JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Pekárenská 12, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, Odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2012, č. j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2012, č. j., sp. zn., kterým bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně), datované 4.1.2012, č. j. a ve zbytku bylo toto rozhodnutí v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce ve výroku II. uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) a ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu a ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, tím, že dne 10.10.2011 kolem 22:00 hod. v obci při řízení motorového vozidla tov. zn., r.zn., se na výzvu policisty na ulici, na soukromém pozemku odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení tohoto motorového vozidla nebyl ovlivněn alkoholem

a dále na výzvu policisty nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla. Na základě těchto skutečností byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku, a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a podle ust. § 1 odst. 1 vyhlášky MV ČR č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku II. v části obsahující ustanovení o použité právní kvalifikaci změněno tak, že žalobce skutkovou podstatu uvedených přestupků naplnil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) a ust. § 6 odst. 12 v návaznosti na ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu a ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů.

Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se zakládá na nesprávném právním posouzení věci, kdy se oba správní orgány řídily nesprávným právním názorem. Žalobce namítá, že povinnost podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu se vztahuje na řidiče, kterým se má na mysli účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové vozidlo, nemotorové vozidlo nebo tramvaj. Účastníkem provozu na pozemních komunikacích je pak každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích. Žalobce namítá, že v okamžiku, kdy hlídka Policie ČR vyzvala žalobce k podrobení se vyšetření a předložení dokladů, žalobce se nacházel na svém soukromém pozemku, tedy na místě mimo pozemní komunikaci, a výše citovaná zákonná povinnost se na něj nevztahovala. V momentě, kdy byl žalobce vyzván hlídkou Policie ČR, navíc nebyl ani řidičem, neboť řidič je jednak účastníkem provozu na pozemních komunikacích a jednak je pojmovým znakem řízení vozidla. Žalobce namítá, že se v době, kdy ho hlídka vyzvala ke splnění povinností, nacházel mimo vozidlo, a i v případě, že by seděl uvnitř vozidla, vozidlo se nepohybovalo a motor byl vypnutý. Žalobce tedy v žádném případě vozidlo neřídil, nebyl řidičem a povinnosti stanovené v ust. 5, stejně jako povinnosti vyplývající z ust. § 6 odst. 12 v návaznosti na ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) se na něho nevztahovaly.

Žalobce dále zdůrazňuje, že hlídka Policie ČR vnikla na soukromý pozemek žalobce v civilním vozidle v nočních hodinách, tudíž nebylo na první pohled zřejmé, že se jedná o Policii a žalobce měl vzhledem k okolnostem obavy o svůj majetek a zdraví. Žalobce namítá, že měl důvodné pochybnosti o tvrzení osob, že jsou policisté, jelikož ani na vozidle, ani na jejich oděvu nebylo označení, ze kterého by bylo možné něco usoudit, osoby se navíc neprokázaly průkazem a omezily se pouze na výzvu žalobce k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla. Žalobce uvádí, že za této situace bylo pochopitelnou reakcí, že v prvním momentě žalobce odmítl uposlechnout výzvy neznámé osoby a snažil se tyto osoby vykázat ze svého soukromého pozemku. Žalobce namítá, že postup policistů, kteří žalobci vyhrožovali tím, že v případě odmítnutí předložit doklady a podrobit se vyšetření ho utvrdili v tom, že mu z jejich strany hrozí nebezpečí, byl zcela neadekvátní, namísto vyjasnění situace byla žalobci nasazena pouta a byl převezen na služebnu Policie ČR, aniž by sám žalobce tušil, kam je vezen. Žalobce dále uvádí, že jeho chování bylo negativně ovlivněno jednáním pod vlivem zhoršeného zdravotního stavu, kdy na sobě pociťoval příznaky blížící se depresivní epizody. Z uvedeného je podle žalobce patrné, že žalobce nevěděl, že k předložení dokladů a k podrobení se odbornému vyšetření je vyzván skutečným policistou, žalobce tedy zákonné povinnosti neporušil úmyslně. Žalobce namítá, že prokázání příslušnosti k policii nebránila povaha úkonu, přičemž pouhé prohlášení „policie“ bylo nedostatečné.

Žalobce namítá, že postup policistů, kteří vstoupili na soukromý pozemek ohraničený betonovou zdí, byl nezákonný. Žalobce dále namítá, že odvolací orgán se ve svém rozhodnutí s touto námitkou nevypořádal, když uvedl, že odvolací orgán není oprávněn hodnotit přiměřenost jednání Policie ČR, protože odvolací orgán není Policii ČR nadřízen. Odvolací orgán však podle žalobce pominul skutečnost, že na tom, zda se ze strany policistů jednalo o zákonný a přiměřený postup, kdy neoznačené vozidlo s neoznačenou posádkou vjede na soukromý pozemek a vynucuje si plnění povinností od žalobce, aniž by prokázala svoji pravomoc, závisí otázka, zda byli policisté oprávněni za daných okolností vyzvat žalobce ke splnění povinností. Pokud došlo k překročení pravomoci, nemohlo podle názoru žalobce dojít k tomu, že by se žalobce dopustil přestupků, jež mu byly kladeny za vinu. Žalobce má dále za to, že hlídka Policie pominula povinnosti vyplývající z ust. § 9 zákona o Policii ČR, když si počínala nepřiměřeným způsobem, když byla žalobci bezdůvodně nasazena pouta a byl odvezen na oddělení Policie ČR.

Žalobce dále namítá, že mu nebyla ze strany policistů dána možnost zajistit svůj majetek (zajištění dveří z terasy obývacího pokoje), přičemž poukazuje na povinnost vyplývající pro policisty z ust. § 11 zákona o Policii ČR (dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma).

Žalobce má za to, že žalovaný nevzal v úvahu všechna žalobcem předložená tvrzení. Vzhledem k tomu, že v řízení vyšlo najevo, že některá tvrzení zasahujících policistů byla nepravdivá, nelze podle názoru žalobce s jistotou uzavřít, že i další tvrzení policistů jsou zcela pravdivá. Spornost tvrzení zasahujících policistů vyvstává podle žalobce především v souvislosti s rozporem v tvrzení, zda žalobce byl v době přistoupení hlídky ve vozidle, nebo na terase svého domu.

Žalobce namítá, že jednáním hlídky Policie a neobjektivním posouzením incidentu správními orgány došlo k porušení práv. Správní orgány se podle žalobce nevypořádaly s otázkou, zda byl žalobce za daných okolností povinen se výzvám policistů podrobit. Pokud takovou povinnost neměl, nemohlo z jeho strany ani dojít k porušení povinností a k uložení sankcí. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému byla uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k námitce, že se na žalobce nevztahují povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu, poukazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se k těmto tvrzením žalobce podrobně vyjádřil. K námitce, že žalobce jednal pod vlivem zhoršeného zdravotního stavu žalovaný uvádí, že pakliže je stav žalobce tak závažný, že se v případě blížící se depresivní epizody může stát náchylným k podrážděným a agresivním projevům, je na zvážení, zda není nutné přezkoumat zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel takovou osobou. Pokud se jedná o námitku, že se žalovaný nevypořádal s oprávněností zásahu hlídky Policie ČR, žalovaný setrvává na svém tvrzení, že není oprávněn hodnotit činnost Policie ČR. Žalovaný uvádí, že podaná stížnost žalobce na postup policie byla vyhodnocena jako nedůvodná, žádný ze správních orgánů tedy neměl důvod k pochybám o přiměřenosti zásahu policistů. Žalovaný navíc uvádí, že policisté byli řádně ustrojeni ve standardním oděvu služby dopravní policie. Pokud měl žalobce pochybnosti o pravosti policistů, měl možnost požadovat předložení odznaku nebo průkazu ihned na místě, z videonahrávky však plyne, takto neučinil. K namítané nevěrohodnosti policistů žalovaný uvádí, že v daném případě nebylo podstatné, zda žalobce po příjezdu na

terasu v momentě přistoupení policistů byl ve vozidle nebo již stál na terase vedle vozidla a zda vozidlo stále svítilo. Žalovaný setrvává na své argumentaci uvedené v odůvodnění rozhodnutí, kde se na str. 4-7 s touto námitkou detailně zabýval.

Závěrem žalovaný konstatuje, že žaloba není důvodná. Žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce a že žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Proto žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Břeclav, Dopravní inspektorát, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, videozáznam na 2 ks CD, výpis z evidenční karty řidiče. Dne 9.1.2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízeného na den 2.2.2012 v 8:30 hod. Dne 2.2.2012 proběhlo ústní jednání za přítomnosti žalobce a svědků – zasahujících policistů S. H. a M. K. Následně bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy, zřejmě nesprávně datováno dnem 4.1.2012, č. j., proti němuž podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Dne 8.10.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j., sp. zn., kterým bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně částečně změněno a ve zbytku potvrzeno.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu je řidič motorového vozidla na výzvu policisty povinen předložit doklady podle odst. 8 a 9 policistovi ke kontrole. Podle ust. § 6 odst. 8 téhož zákona řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe a) řidičský průkaz, b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, c) doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu, d) doklad o zdravotní způsobilosti, pokud jde o řidiče podle ust. § 87 odst. 3.

Pojem řidič je definován v ust. § 2 písm. d) zákona o silničním provozu jako účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj. Účastníka provozu na pozemních komunikacích potom zákon v ust. § 2 písm. a)

definuje jako každého, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích.

Pokud žalobce namítá, že se na něj nevztahovaly povinnosti vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. f) a z ust. § 6 odst. 12 v návaznosti na ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu, neboť v okamžiku výzvy policisty k předložení dokladů a k podrobení se vyšetření se nacházel na místě mimo pozemní komunikaci a neřídil vozidlo, soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že za řidiče nelze pro účely těchto zákonných povinností považovat pouze osoby aktuálně řídící vozidlo nebo tramvaj, ale i osoby řídící vozidlo bezprostředně před provedením silniční kontroly. Ztotožnění se s výkladem žalobce by totiž vedlo k absurdním závěrům, že výzvy policistů k předložení dokladů nebo k podrobení se vyšetření by musely probíhat přímo za jízdy, a nebylo by možné je provádět po zastavení vozidla. Soud konstatuje, že ze spisového materiálu (oznámení přestupku, výpovědi policistů, videozáznam, ale i výpověď samotného žalobce) je zcela nepochybné, že bezprostředně před přistoupením policistů k žalobci a před výzvou k předložení dokladů a k podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem, byl žalobce účastníkem provozu na pozemních komunikacích, kdy tento řídil motorové vozidlo v obci Zaječí. Právě tato skutečnost byla důvodem kontroly žalobce jako řidiče ze strany policistů. K úkonům policistů tedy došlo v přímé souvislosti s činností žalobce jako řidiče, a není tak rozhodné, zda k silniční kontrole došlo přímo na pozemní komunikaci či mimo ni, ani zda řidič byl v době výzvy v pohybujícím se vozidle, ve stojícím vozidle, nebo zda již vystoupil z vozidla. Argumentace, kterou žalobce předestírá v žalobě, by byla v rozporu se smyslem a účelem zákona o silničním provozu, neboť řidiči vozidla by stačilo, aby zastavil vozidlo, popř. vystoupil z vozidla, aby se silniční kontrole vyhnul. Soud tedy uzavírá, že výzva policistů k předložení dokladů a k podrobení se vyšetření byla zcela oprávněná a policisté postupovali v souladu se zákonem.

Pokud žalobce namítá, že měl důvodné pochybnosti o příslušnosti osob vyzývajících ho k předložení dokladů a k podrobení se vyšetření k Policii ČR, soud konstatuje, že tato námitka se objevuje poprvé v žalobě, v průběhu správního řízení nebyla vůbec uplatněna. Soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že policisté byli řádně ustrojeni ve standardním oděvu služby dopravní policie (reflexní žlutý kabát a šedé kalhoty) a v případě pochybností žalobci nic nebránilo v tom, aby od obou policistů požadoval předložení služebního průkazu nebo odznaku, případně požadoval, aby jiným způsobem prokázali svou příslušnost k policii, přímo v průběhu silniční kontroly. Ze správního spisu však nevyplývá, že by takto učinil. Z policisty pořízeného videozáznamu je naopak zřejmé, že žalobce jako jediný důvod pro odmítnutí předložení dokladů a podrobení se vyšetření uváděl na místě skutečnost, že se policisté nacházejí na soukromém pozemku, nikoli že by měl pochybnosti o příslušnosti vyzývajících osob k Policii ČR. Pokud žalobce namítá, že jeho chování bylo negativně ovlivněno tím, že jednal pod vlivem zhoršeného zdravotního stavu, soud konstatuje, že ani tato okolnost by žalobce nezbavovala povinností vyplývajících z ust. § 5 odst. 1 písm. f) a z ust. § 6 odst. 12 v návaznosti na ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu. K námitce, že žalobce zákonné povinnosti žalobce neporušil úmyslně, soud uvádí, že k naplnění skutkové podstaty předmětných přestupků není třeba úmyslného jednání, ale postačí porušení zákonných povinností z nedbalosti, ani tato námitka tedy neobstojí.

Soud se dále zabýval žalobní námitkou, že postup policistů, kteří vstoupili na soukromý pozemek, byl v rozporu se zákonem. Ačkoli soud má na rozdíl od žalovaného za to, že žalovaný byl povinen se v rámci správního řízení zabývat rovněž otázkou zákonnosti postupu Policie ČR, je třeba konstatovat, že v daném případě k nezákonnému zásahu vůči žalobci ze strany policistů nedošlo. Podle ust. § 40 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o policii) je policista oprávněn vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti (odst. 1). Takové oprávnění má policista mj. i v případě pronásledování osoby [odst. 2 písm. b)]. Uvedené ustanovení zákona o policii umožňuje zákonný zásah ze strany policisty do v zásadě nedotknutelné domovní svobody, zaručené čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, při využití tohoto oprávnění policistů v praxi je proto nutné důsledně postupovat v souladu se zásadou proporcionality, která je konkretizována v § 11 zákona o policii. Pronásledováním je možné pro účely zákona o policii rozumět situace, kdy se policista snaží bezprostředně dosáhnout, popř. omezit na svobodě osobu, která např. byla přistižena při spáchání trestného činu, přestupku, osoba, která právě uprchla z omezení svobody apod. Pronásledování vyžaduje těsnou souvislost místní a časovou (cit. Vangeli, B. Zákon o Policii České republiky. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 172) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010, č. j. 2 As 25/2010-65, dostupné na www.nssoud.cz). V nyní posuzovaném případě není pochyb o tom, že existovala bezprostřední místní a časová souvislost mezi jednáním žalobce (řízení motorového vozidla), u něhož policisté pojali důvodné podezření, že před jízdou požil alkohol, a mezi vstupem policistů na pozemek žalobce, policisté tedy byli oprávněni pronásledovat žalobce i po jeho vystoupení z vozidla, a to v souladu s ust. § 40 odst. 2 písm. b) zákona o policii i na pozemku v jeho vlastnictví. Žalobce podle názoru soudu nemůže úspěšně stavět svoji obranu na tom, že na pozemku ve svém vlastnictví je vůči jakýmkoli zákrokům policistů nedotknutelný.

K námitce žalobce, že policisté postupovali v rozporu s ust. § 9 zákona o policii, když žalobci bezdůvodně nasadili pouta a převezli jej ke ztotožnění na oddělení Policie ČR, soud konstatuje, že ze spisového materiálu (zejména z videozáznamu, na němž je zaznamenán průběh silniční kontroly) nevyplývá, že by policisté svým jednáním jakýmkoli způsobem narušili všeobecně uznávaná pravidla zdvořilosti a že by nedbali cti, vážnosti a důstojnosti žalobce. Pokud policisté žalobce předvedli na oddělení Policie ČR za účelem ztotožnění, postupovali zcela v souladu s ust. § 63 odst. 3 zákona o policii, podle něhož odmítne-li osoba uvedená v odstavci 2 prokázat svoji totožnost nebo nemůže-li ji prokázat ani po poskytnutí potřebné přiměřené součinnosti a policista nemůže její totožnost zjistit provedením úkonu na místě, je oprávněn osobu předvést k provedení úkonů směřujících ke zjištění její totožnosti.

Soud má za to, že zákrok policistů vůči žalobci naplňoval rovněž požadavek přiměřenosti vyplývající z ust. § 11 zákona o policii. Svým postupem policisté nezpůsobili žádné osobě bezdůvodnou újmu a k dosažení účelu sledovaného úkonem (zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích kontrolou žalobce, u něhož pojali důvodné podezření, že před řízením motorového vozidla požil alkohol) nepoužili prostředků zjevně nepřiměřených. Pokud žalobce namítá, že mu před předvedením na služebnu Policie ČR nebyla dána možnost zajistit svůj majetek, soud tuto námitku považuje za ryze účelovou. Žalobce jednak tuto námitku vznáší poprvé až v podané žalobě, a jednak z pořízeného videozáznamu nevyplývá, že by žalobce v době silniční kontroly požadavek zajištění majetku vznášel.

Pokud se jedná o namítanou nevěrohodnost výpovědí policistů, a to v souvislosti s tvrzením, zda byl žalobce v době, kdy k němu přistoupila policejní hlídka, ve vozidle, nebo zda byl na terase svého domu, soud má stejně jako žalovaný za to, že tato skutečnost není pro závěr, zda se žalobce svým jednáním dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a

§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, rozhodná. Rovněž tak není rozhodná skutečnost, zda vozidlo žalobce mělo v době příchodu policistů zapnutá či vypnutá světla. Jak žalovaný správně uvádí v napadeném rozhodnutí, ani v případě, že by vozidlo žalobce mělo vypnutá světla a žalobce již byl mimo vozidlo, nezbavovala by jej tato okolnost povinnosti, aby se jako řidič vozidla podrobil výzvě policistů k předložení dokladů a k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy rozhodl tak, že žalobu žalobce jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. října 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Marie Šeregelyová